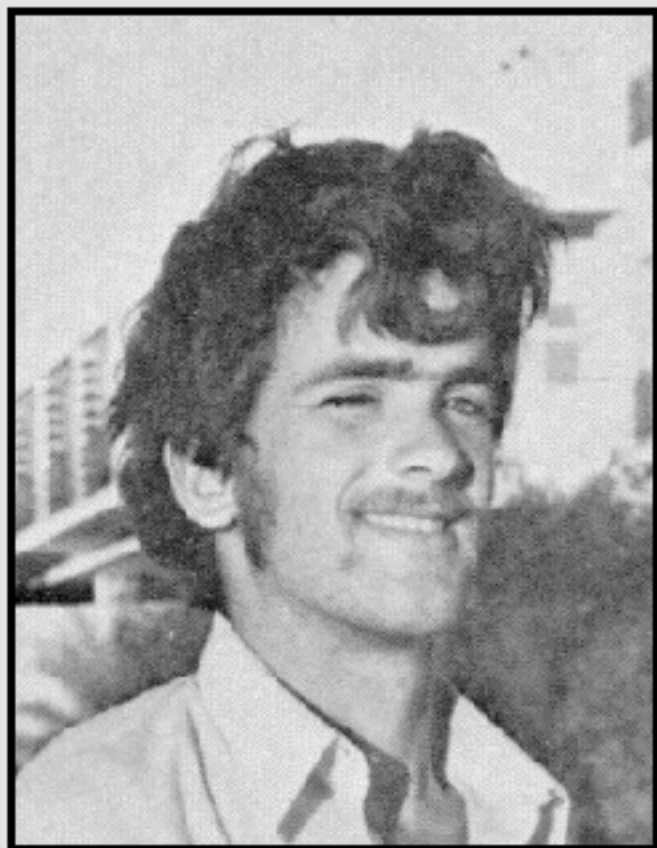

אזכרו של זיון מאירי ז"ל

מאירי זיון

ז"ל

חברים מספרים על זיון מאירי ז"ל

אצל מאירי, היה הראש הגדול והעיניים הכחולות שהיו כה עמוקות. מה שבמיוחד תופס את העין ממבט ראשון — זה העיניים. עיניים כחולות בגוון עמוק. נינו — הם הגיעו שניים מחולתה. אחד כזה יציב, והשני הילד המגודל הזה, מאירי. היה חייכן. לא הפסיק לחייך. ומה שאני זוכר מהרכילות של החברה, שאמרו, שלא יקבלו שניים מאותו המשק. בטח יהיה מין טוטו כזה. פקפקו, אם יקבלו את החייכן הזה, שלא ידע להחזיק מקל על הנב. לבסוף הגיע במסע הקשה. במסע של ה"120 ק"מ

נמרוד — כשאני מדבר על מאירי היום, זה קצת קשה, ובכלל לדבר על מאירי זה קשה. אם לדבר עליו לאורך הטירונות — אפינה אותו תכונה אחת — הרשלנות! היתה לו הופעה מרושלת עם חביבות יוצאת דופן. אני הכרתי אותו עוד קודם לכן. אני זוכר, שהיה חבר טוב כמעט תמיד עם

גורן — מיד שהתגייסנו, מאירי התבלט בגוף המאושר שלו ובקומה הגבוהה. עיניים מיוחדות, שאי אפשר היה לא לשים לב אליהן. אני זוכר, כשבאנו, ואנחנו חיילים צעירים — כמה ימים אחרי הגיוס. כולנו עוד קצת מבוהלים, ככה לא בטוחים. ומאירי כבר הרגיש את עצמו בבית. לבש מין כובע מצחיק על הראש, כזה שאף אחד לא רצה לחבוש אותו. אני זוכר, שזה היה עוד לפני הטירונות, עמדנו ככה, לא מעזים לפני המ"כ. הוא נתן לנו הוראות משונות, לחפור בורות וכל מיני דברים. אינני יודע איך זה היה בדיוק. אבל פתאום שמתי לב, שמאירי כבר מדבר עם המ"כ, כאילו היו מכירים מזמן. ותוך חמש דקות כבר התערב אתו על 5 ל"י, שיקדים אותו בריצה של 1000 מ'.

מאיר — בדרך כלל, כשפוגשים אדם לראשונה, מסתכלים לראות איך הוא. גבוה, רחב, פרצוף. בודקים ככה. מה שהדהים אותי

חברים מספרים על זיון מאירי ז"ל

כולם. היה בו משהו שקשה היה לא להתידד אתו. הופעה רשלנית, ראש נדול לא מסורק והפרצוף היפה, כפי שהנזיר את עצמו, "יפהפה", הוא היה משלומפר כל הטריונות ואז הקפידו מאוד על לבוש והופעה. טוים דבר לא היה תופס אצלו. מסדרים נוספים — זה לא הטריד אותו בכלל. לא בואת נמדוד אצלו החיילות. זה בא באמת לידי בטוי אצלו. כמה שהוא לא שם לב להופעה החיצונית וכל הסדר, כמה בלט משבטו ומצלה בכל הנוגע לחיילות בעיקר באינטואיציה בשטח. בינו — את מאירי לא העסיק הסדן המתוח, היה לו סדן אחד כל הצבא. היתה לו ציפה וריקה, שרק הוא יכול היה להיכנס בה.

עמירם — אני זוקא הכרתי את מאירי לפני הצבא. בתחרויות ספורט בצפון. הוא בדרך כלל היה צופה. אבל היה להם שם אחד מצטיין בריצה. מאירי היה מחויק לו את המליונים ומטפל בו. הוא היה גאה בנצי חנויות שלו. כשפגשנו אותו בקלט, כבר היה שם והסביר לי את הרקע. על השניים האחרים מחולקה אמו. שהם היו בסדר בלימודים, אבל עכשיו הוא יגיע! מה שהיה, כולם יודעים. הוא הגיע והצלוח ביחידה. אני רוצה לעמוד על נקודה אחת היתה לי כל הזמן הרגשה. שמאירי רוצה להבליט את הנכריות שלו. זה אחד המיי שודים שעמד עליהם, תמיד ההופעה הקי שוחה, החיוך, ההוטו, ותמיד הראה שהכל קל, בשבילו אין סאמץ!

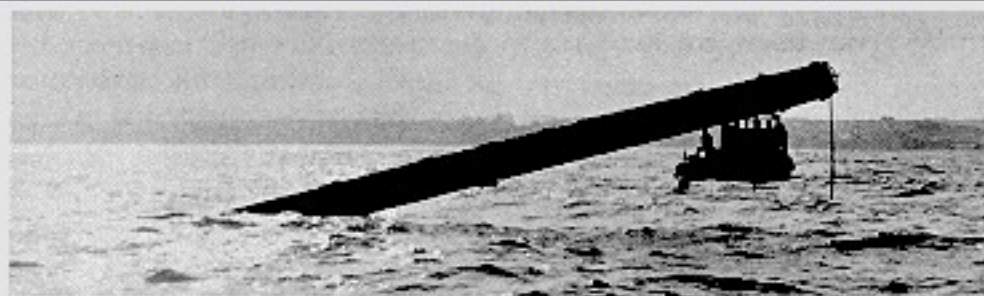
חברים מספרים על זיון מאירי ז"ל

נמרוד — הוא עשה את הכל בקלות. כאשר נכנסנו ליחידה, כבר במסע הפתיחה של היחידה, זה מסע ארוך של יומיים בלי לינה עם אוכל על הגב. הלכנו לאורך שפת הים, ככה עד ליחידה 120 ק"מ. מה שנקרא „קרועה רצינית“. מאירי — וזה מאפיין אותו — הלך את המסע הזה בצורה כזאת — שכשאתה מסתכל על זה היום, אתה אומר לעצמך, שזאת היתה פשוט חוויה לראות את זה ולחשוב על זה, איך שהוא עשה את המסע הזה. כבר בחיפה, כשהרכבנו את החגור, נראה החגור של מאירי מרושל ומדולדל. נעליים קרועות, מכנסיים רחבות עליו, שום דבר לא הטריד אותו בכלל. הולכים, הולכים. הוא הלך בקלות, כריצה, הליכה כזאת קלילה קצת. לאורך המסע עם התלאות, כולם הולכים עם שפשוט לכל הכיוונים, הולכים על פסי הרכבת, כל רגל על פס אחר. ומאירי מדלג ועוזר לאחרים, דבר שבהחלט אפיין אותו. היה לו כח סבל בלתי רגיל. ידע „לסחוב“ גם כאשר כולנו היינו במצבים קשים מאוד. אף פעם לא קיטר. עשה בקלות.

המשך דו-השיח בספר זכרו

דברים לזכרו של ז'וין מאירי ז"ל

כמה זמן אחרי שעזב מאירי את חולתה, הוא הגיע אלינו לעבודה. זה היה בערך לפני שנתיים. כמו כל בחור חדש בא בלי שום הכשרה לעבודות ים וצלילה. הוא קיבל עבודה, אחת העבודות האפורות, הרגילות, כפי שבחור חדש עושה. מן הרגע שהגיע, הוא חתר להגיע לעבודה יותר מעניינת. אז הוא התחיל ללחוץ על החבר'ה, שעבדו בצלילה, שיקחו אותו וילמדו אותו. הוא למד את העבודה בזריזות. אותה תקופה עבדנו כנמל תל-אביב ובנמל אשדוד בעבודות אחזקה תתי-ימית. תוך שנה כבר היה מנהל עבודה. הוא קיבל על עצמו לכצע את עבודות ההנחה למתקני הנפט. עבודה שנמשכה חודשים ונעשתה לשביעות רצונם של כל הצדדים, שהיו מעורבים בה. משם הוא עבר לעבודה באשדוד וכאשקלון, גם היא עבודת צלילה. הוא היה חבר טוב. ידע להיות ידיד בשעות העבודה ואחריהן. בעבודה לא הפריע לו שום דבר. למרות שהרבה פעמים לא הרגיש כל כך טוב. לא עזר אותו הים הסוער. היה עקשן וביצע את העבודה הכי טוב ממה שאפשר לצפות מכן אדם. אפשר להגיד, שכעת, בלעדיו, נסוגנו כשנה אחורה.

גונן.

(דברים שנאמרו ביום השלושים)

דברים לזכרו של זיון מאירי ז"ל

למנוחות מן הקב"ה? האם אין לך קשר אחרים?
אזי שיש! נשמעו אנני-ראש לא הפסידו אפנה
לך לך השנים ולהתענות בשמות, אלא אתה בשלך מיין
מתעניין בשלם האחרים לך ויזנה ין בני ראש אחרים,
יש, מתנה בשלם שלך, הנני ואני הכבדים. את
אנשי הדג אמן אלא הקבוצים לך, אפודים עם אנו
אם את ש האטג עם את אנה (אנו) -
זכר את הקולטיל לך שנה את ש' ונתנה?
זכר את קד - בני האמן?
זכר את תקופת היום של ושל הקשו בז?
זכר את המנהגים עם צום אנו?
זכר את הסיא קולטיל אנו?
זכר?

זכר?
זכר?
זכר?

אם אתה זכר אתה, אנו אתך אנה בקול
הקול אנה ראש?
שמו.

שירים לזכרו של זיון מאירי ז"ל

בני הוא אבן
הוא פנה
הוא אדמה.
והוא אהבה
הדבה אהבה
עד אין קץ אהבה.
אז בלבד נשארה
אמת.

שירים לזכרו של ז'וין מאירי ז"ל

אשר מאירי

מחונ?

רש. אהבה שקנה לי מחיבתי
 נשמת, שפיגה נחיל,
 אצאג כי אצאג אצאמיא מאיבה
 מפיבה בדיניא אטא!

השני

לי הנביא באכה אן-אני
 אן אן שוב אהר עס נחמ
 בק בלב פסוקי במואג אן אונף
 אוב באנה אונדן "נחמ"?

מחונ קרע שוב השכל בנפשו
 איה ברכו לי איה הנחמ
 אקול בדיניא שדעו נח
 צונו לי הנביא אפיו ארמיס

מיא ניצ

אמא אובי לי מרוב ישיח
 ביקוי אן אנה אנה
 אן אור אנה אנה נשמת
 כו קפא בדיניא ממשג.

מרבוב נכדי צדיקן אן אקו
 אן אסוק בדיניא מניח
 אנה קר אנה, אנה אנה
 קרג ינה אנה אנה.

אפיו אן אנה אנה אן צדי
 אף אנה אנה אנה אנה
 אנה אנה אנה אנה אנה
 אנה אנה אנה אנה אנה.

מכתביו של ז'ורז' מאירי, ז"ל

כתה ג'

אל אבא באילת.

שלום אבא.

החכילה הגיעה, שמחנו מאד. אני עשיתי תערוכה מהצדפים. אני לומד לוח הכפל של מספר שש. אריה ורבלובסקי מבקש אבני נחושת בשביל המוזאיקה שלו. תבוא מהר הביתה. היום שטנו בסירת משוטים לנבילסי. נכנסנו לתוך עשב ושקענו. אז ירדנו למים והלכנו לחוף. היתה סירת משוטים עם חור מאחור. שם כל הזמן ירו בשביל לצוד אנמיות. יענק'לה אמר לנו לשבת, שלא יפגע בנו כדור. אבא אמר לנו לשחק מחבואים. אחר כך הלכנו לאכול, ואבא אמר כל רגע ללכת לראות אם לא לקחו לנו את הסירה. בסוף קבוצה אחת נסעה בסירה כי כמעט לא נכנסו מים לסירה. אבל קבוצה שניה היתה צריכה ללכת ברגל. כי בינתיים כבר התמלאה הסירה מים. ככה שבנו הביתה.

מאירי.

מכתביו של ז'וזף מאירי ג'יא

שלום רב
היום באתי לראות את
המורה שלי בחדר הלימודים
בבית הספר. הוא היה מאוד
חכם ונחמד. הוא לימד אותי
הרבה דברים טובים. הוא
היה מאוד נחמד ונחמד.
הוא לימד אותי הרבה דברים
טובים. הוא היה מאוד נחמד
ונחמד. הוא לימד אותי
הרבה דברים טובים. הוא
היה מאוד נחמד ונחמד.

מאירי ג'יא

ממכתביו של לוי מאירי ז"ל

עין חרוד 6.10.64

להורי שלום !!!

המצב יאוש ! הזמן 11.00 בלילה. הסיבה לכתיבה — אין מה לעשות בגלל הנבלות רפואיות בפה. החבריה יושנים ושדים את שירת היאוש. ממש נוגע ללב !

טוב — יונג לספר על העניינים פה. המצב פה לא רע, אם כי גם לא טוב. בינתיים עוד אי אפשר לקבוע עובדות. אבל עובדה אחת ברורה. המחנכת שהיתה צריכה ללדת, היא כאילו אחרו הקלעים, אבל היא המחנכת הפעילה והקובעת. המחנך, הוא רק מחנך כלפי חוץ בשביל חולתה. לעת עתה שומדים על מתח לימודים גבוה, אבל מוקדם להוציא מסקנה, זו רק ההתחלה ! וההתחלה כרגיל... ! לאור התקדימים פה — יש משטר ומשטר חזק. תלמיד, שלא הניש בחינה בשנה שעברה, צריך לעבוד, ויכול לגשת ללימודים רק אחרי שיניש למבחן בשנה זו. שיטת הלימוד טובה. אין שיעורים יותר ארוכים משלושת רבעי שעה. אחרי כל שיעור יש 10 דקות הפסקה. על כך מודיע כאן פעמון המותקן בבית-הספר. זה מודיע על בניסה ועל יציאה מן הביתה. הרמה של המורים פה היא זוקא בסדר. רק דבר אחד בולט. מורים, שמלמדים קיבוץ או הסטוריה, מרגישים את עצמם בנאום בחירות. מעלים על נס צד אחד, ופוסלים את הצד האחר. המקצועות הם בדרך כלל מרוכזים, כלומר, כל מקצוע פעם אחת בשבוע. דבר זה מאפשר להכין עבודה עצמית בלי לחץ. בעיית הזמן כשביל עבודה עצמית אינה קיימת, כי משעה 4.00 אנחנו חופשיים. בבית את הזמן הזה ממלא חדר ההורים. ופה באין ברירה, עושים בזמן הזה ע"ע. אז גם זה יתרון. העבודה נעשית ברצינות.

אהרון נמצא אצלנו הערב, מחר הוא חוזר לבסיס.

מעבנו החברתי הוא בסדר. ההשתלבות עם החבריה פה עלתה יפה. אוטנס פה ושם עדין פורצים וויכוחים בין הצדדים השונים. עדין לא הסתפרתי ואין סיכויים שאבוא הביתה מסופר, כי התערבתי עם צור ועמירם שלא הסתפר עד החופש. אחר כך נראה הלאה.

שלכם

מאירי.

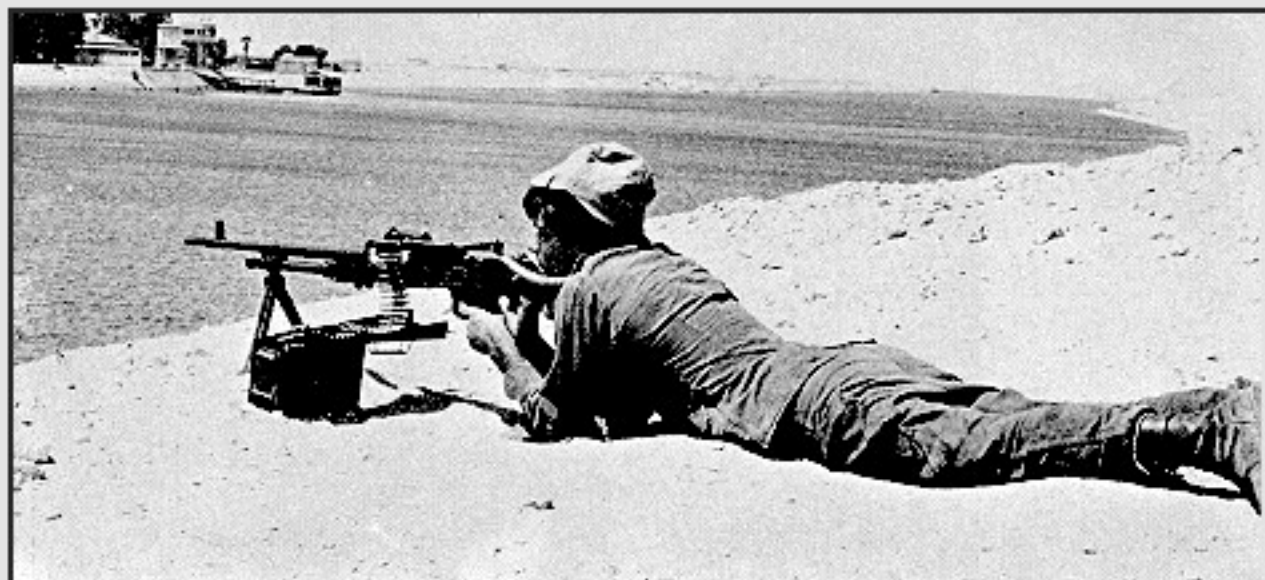
מכתביו של לזין מאירי ז"ל

המכתב הראשון מן הצבא

6.12.65

שלום!!!

אני מרגיש מצויין. בגלל השגרתיות האפורה של הצבא אין מה לספר.
אולי אבוא בעוד שבועיים הביתה. אני רעב מאוד. תגידו גם לסבתא.
מאירי.

האספה כותבת לזכר ז'ון אאירי ז"ל

מאירי —

נער של פרחים ואהבה —

לא פרחי נייר על הלבוש — אלא של פרחים חיים ונוף וטבע.

לא אהבה של סיסמאות — אלא אהבה לכל דבר חי.

משחר ילדותו תמיד עם קרפדה, עם קיפוד, עם בז ועם עורב. וכשגדל, עם חתול ועם כלב. אהבה לחי באשר הוא חי. נער, שהכל אהבוהו. החיות, הילדים, החברים בצבא, הנערות.

הוא לא היה גאון ולא היה גיבור — הוא היה נער עם אופי. בצבא היה לגבר — ואחר כך לאדם. שום דבר לא הלך לו קל, אבל בהתמדה ובעקשנות ובחכרות טובה — הפך הנער של הטבע לאיש סיירת, ואיש הסיירת לצוללן. הוא לא חיפש את החיים הקלים. רק בקשיים ראה אתגר לעצמו, ו"הלך לו".

נער של הרבה מזל. בניל ארבע טבע בירדן, ומצא את עצמו ניצב על סלע, בניל שש אבד בנכול הלבנון, והניע למלכיה.

נחש הכישו, הוא טען שיש לו נוגדנים, וצדק. עבר את כל תנופת שירותו בשלום, מקרב סמוע — דרך כל המעולות העלומות עד למלחמת ששת הימים. המלחמה, ההתשה — הכל עם הרבה מזל עד היום המר, כשהגורל תפס אותו תוך שינה על ארגז המכונית הצבאית.

ארבעה בנינו — כשונת הרוחות. לכל אחד כיוון משלו וליבם בבית. גאוותנו, חרדתנו ושמחתנו על הרביעיה כולה כשלמות אחת. במלחמה חרדנו ל"סטטיסטיקה". אין לשער את גודל שמחתנו, כשהרביעיה התאספה בחזרנו בתום המלחמה.

האשפחה כותבת לזכר ז'ון מאירי ז"ל

אהבתו האחרונה — היס והצלילה. מצא בים את אהבתו לטבע, בצניחה את האתגר הנברי והפרנסה. ידע את גודל הסכנה — ואולי בגלל זה התקשר לעבודה זו.

מאירי מת —

יש עוד קבר צנאי על הנבעה, תמונות ופרחים בחדר — אבל אנחנו בלי מאירי. ניתק צלע מהרביעיה שלנו. — השלמות הלכה ובמקומה השכול. אשרי הבנים המביאים הוריהם לקבורה בבוא שעתם — אבוי להורים — שבמו ידיהם קוברים את בנם הנער.

אבא.

יום עזיבתך.

חשנו, שהוא קרב. אמרו חברים, „מאירי אמר שאיננו עוזב רק בגלל ההורים שלו“. שתקנו. באת אתה ואמרת, „אם אינני עוזב, זה רק בגללכם. חושש שזו מכה גדולה מדי בשבילכם“. לא קמתי לנשקך על כך. שתקתי. למה? איני יודעת. לא היתה בי אנוכיות להגיד, „תודה“, לא היה בי האומץ לומר, „כל בן חייב לבחור בדרכו הטובה לו“ ושתקתי.

פעם אחת דיברנו. כאם אל בנה דיברתי. הצבעתי על הסכנות בחוץ, על עולם של כסף. על אדם של כסף. אדם לאדם — כסף. דיברתי על חרדותי. יקרך דבר, איך אבוא לעזרתך? כל כוחי בביתי. ילדתיך לבית גדול. התוכל להפריד? הניתן להפריד? ואנחנו עדין לא מצאנו דרך של בנים בחוץ והורים כפנים. אתה — צחקת בקול. צחקת כנער אופטימי, מרגיש בכוחו, בז לחרדות. „אסתדר“, „תסמכי עלי!“ „לא יקרה לי דבר“, „סכנות? שטויות!“ „יהיה בסדר.“

האשפחה כותבת לזכר ז'אן מאירי ז"ל

נפרדנו. לא רציתי להכביד עליך. ונפרדנו בפשטות, כאילו מיד תחזור. נערתך סיפרה לי אחר כך שנפגעת. נדהמת, שלא איכפת לי שעזבת. — טפשוני, — ולו הייתי מפצירה בך בדמעות, מה אז היית אומר, נערי?

זמן רב לא ביקרתי אותך. חיכיתי לך בבית. לא כעסתי. פשוט לא הסכנתי לרעיון. פחדתי. אם — במעונם של צעירים, מה אעשה בו? לבסוף באתי. כה טוב היה אצלכם! בית פתוח לכל, לא ננעל בו דבר. כל הדרוש לאורח מצוי. אתה אז טרם שבת מן העבודה. השכנות, להן אמרת שאגיע, באו לשבת עמי. אמרו, כי אין מה לדאוג. הסכם יש. אתה מאחר לבוא, אתה מודיע על כך בטלפון. היום תגיע מאוחר. ואמנם כך היה. עם חשיכה, שערך פרוע, ידיך מחוספסות ממי הים והרוח — הסודר הירוק ששלחתי לך לעין חרוד היה עכשיו בנד עבודה, באת מלוכלך ושמח וטוב לב. סיפרת חוויות מן העבודה. היה יום קשה. הים סער, חשת בסכנה. הנערות הקשיבו. התרגשו, וכעסו על ה„בוס“ שאינו חרד דיו למאירי. אנחנו החלפנו מבט, חייכנו זה לזה. תמיד מעשיך דייקו יותר בהבעת רגשותיך מאשר מילותיך. ידעתי, שהסערה, הגלים הגבוהים התגרו בך. ידעתי גם שאתה די שקול — לא זלזלת בחיים. משום כך חייכנו יחד להתרגשותן של הבנות.

„ומה שלום הפנתרים שלך, אמא?“ שאלת, הן בשם זה נהגת לכנות את כיתתי ולצחוק לי. — היום הם הניחו זרים על קברך, מאירי. אני — הרגילה להושיט יד תומכת — בוכה למראה חניכי המתכופפים על קברך...

האשפחה כותבת לזכר לזון מאירי ז"ל

השמש היתה נעה מעל גבעות החול, משתפלת אל הגבוהות, מתנשאת מעל הנמוכות. גבעות חול צהבהבות של בין-הערביים, מנומרות שיחי קיקיון, קילומטרים, קילומטרים קיקיון ושקט. ביניהם — כמצבות שכוחות — כמזכרת מדור אחר — שלדי רכב. „הכרזל לא ישתכח בדומית החלודה“ אבל החול מכסה והולך על קרעי המתכת המשחירים, — וכבר אין אתה מבחין בין „67“ ל„56“ — ואולי ל„48“ ולמלחמת העולם.

השמש המשיכה בתנועתה, לוחכת את האופק הקרוב מאוד. עכשיו תפסו התאנים את מקום הקיקיון. שורות סדורות — ספק עצים ספק שיחים — נטועות במרווחים גדולים. נטועות, — משמע, — מישהו נטע, מישהו יקטוף ויאכל. תאנים דבשיות, תאנים, שפירושן — חיים בתוך השקט הזורס הזה, במרחבים הריקים האלה.

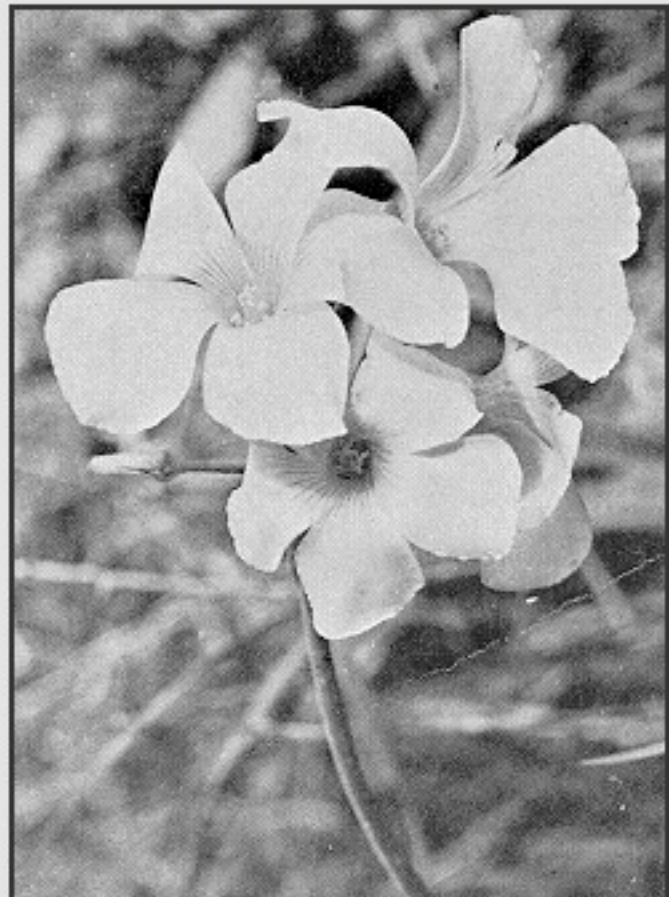
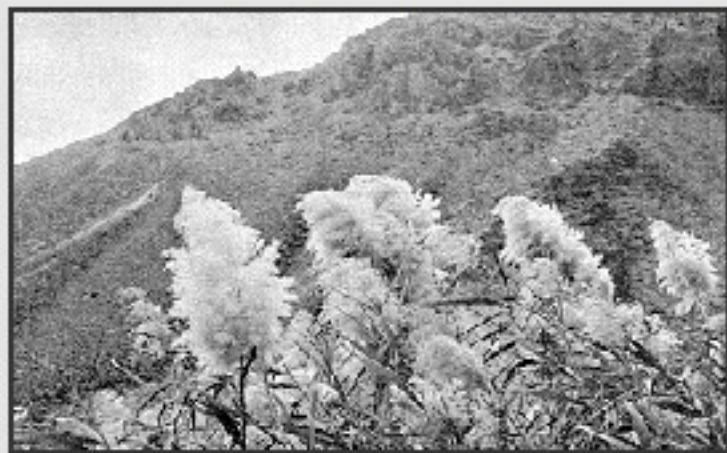
אחר כך כבר לא היתה שמש. רק התלקחות אדירה של ארגמן וכתום, מפולחת קרניים בהירות, ממורטות. שלל צבעי נחושת וזהב בוהקים ברקועי מתכת-השסועה עבים. שותתים אל תחומי האדום, ושוקעים והולכים עד גויעתם באפור הרחוק. גם התאנים נעלמו.

באו הדקליס-גבוהים מאוד, זקופים מאוד, אצילים עד אנדה, צלליות כהות נפלאות בערב המאפיר. לבסוף נותרו רק אורות המכונית ככביש. היום ככה. בשמיים הכבדים, שנפלו על הים, השחירו קרעי העננים, שרידים מפוחמים משלהבת השקיעה. כתמים כהים. מזורים. כמוזעות אבל. השקט הפך לעצוב. מכונית בודדת מעריבה בחשיכה הזאת, וכביש אינסופי מתפתל בגבעות החול.

לפני שלושים יום נהרג בכביש הזה מאירי.

המשך הזכרית בספר לזכרו
אמנון.

תמונות שבוצעו ע"י לווין מאיר, ג"ל

תמונת שפלה ע"י לוי אהרן ג"ל

בן שמואל ואסתר.

נולד בחולתה, בט"ו בכסלו תש"ח (28.11.1947), ערב החלטת האו"ם על הקמת מדינה יהודית.

נושא את שמו של חבר חולתה שנפל במאבק על העלייה.

ילדים עולים מסוריה, הוסתרו בכפר-גלעדי. הצבא הבריטי צר על הקיבוץ. אנשי האיזור נזעקו לעזרה בהם גם אביו של מאירי - מולקה, ומאיר זיכרר, היו יחד כאשר ירו בהם פרשי חיל הספר. מולקה נפצע בכתפו.

מאיר נהרג והותיר את שמו למאירי.

בקטנותו כינוהו מאירי והשם דבק בו הוא למד בבית-הספר בחולתה עד כיתה י"א.
בכיתה יב' הצטרף עם חבריו לכיתה מקבוצת בעין-חרוד מאוחד.
בלט באהבתו לבעלי-חיים, טיפח אותם וטיפל בהם בפינת החי, אף מצא להם - לבז, לעורב,
לאוגר - מקום בבית הוריו.

אהב את נופי הארץ, והרבה לטייל בשביליה, לגלות פינות חבויות.

בנובמבר 1965 התגייס מאירי לסיירת מטכ"ל.

בשל אופי היחידה ואופיו שלו מיעט בדברים.
חבריו בצבא זוכרים היטב את כושר הסבל ואת רוח ההתנדבות שלו. מעולם לא התלונן,
חיך מבעד למעטה של חיספוס. התבטא בחביבות וידע לצחוק.

מפקדו, אהוד ברק, כתב מכתב תנחומים למשפחה :

"מפקדי היחידה וחייליה מהם ששירתו עם מאירי כתף אל כתף ומהם שהכירוהו בשירות המילואים אהבוהו. לא רק על עקשנותו, מסירותו ודבקותו במשימה שהוטלה עליו, אלא קודם כל על חביבותו, יחסו החופשי לגינוני הצבא והחיוך שלא סר מעל פניו גם בעומדו מול בעיות שנראו במבט ראשון כבלתי ניתנות לפתרון".

עם שחרורו מצה"ל הדריך בתנועת "הצופים".

לאחר מכן עזב את הקיבוץ לחפש אתגרים.

עבד כצוללן, אולי נתיב חדש באהבתו לטבע. גם כאן בעבודה מתחת למים, נזקק לעקשנות ולמסירות שאפיינו אותו.

במלחמת ששת הימים נחת תחילה בשרם אי' שייך ועוד הספיק להגיע משם לקרב ברמת-הגולן שמעל לביתו.

לאחר המלחמה שילב את מקצועו כצוללן בשירות המילואים. בסיומה של אחת מתקופות המילואים בתעלת סואץ, בדרך חזרה הביתה, בליל ט' בניסן תשל"ב (23.3.1972), ניספה בתאונת דרכים.

הוריו הוציאו חוברת לזכרו ביום השנה לנפילתו, בה נכללים תולדות חייו הקצרים, דברי חבריו ומכריו וכן אוסף צילומים משלו.